

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.707 van 18 september 2013
in de zaak A. 206.809/XIV-34.631**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tamara Decaluwe
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Jan Persijnstraat 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 oktober 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 88.651 van 28 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9233 van 21 november 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Irina Majumdar, die loco advocaat Tamara Decaluwe verschijnt voor de verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 15 april 2010 België binnen en verklaart zich op 16 april 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 juli 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 28 september 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/65, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. In de memorie van wederantwoord citeert hij de aangehaalde bepalingen en licht hij het middel als volgt toe:

“In het bestreden arrest beperkt de argumentatie van de RVV zich tot het volgende:

"De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te concluderen tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij dat de desbetreffende vaststellingen afdoende weerlegt of er een aannemelijke verklaring voor geeft; hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren, het ontkennen, en het vergoelijken van deze vaststellingen, en een selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier zonder deze concreet op zijn situatie te betrekken. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet gevraagd heeft om gehoord te worden, stelt ter terechtzitting dat de Raad moet antwoorden op zijn verzoekschrift. Bovenstaande vaststellingen volstaan evenwel om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden."

Nochtans zette verzoeker in zijn verzoekschrift beroep ten aanzien van de RVV op omstandige wijze — en dit verspreid over 3 bladzijden — uiteen waarom hij het niet eens is met de beslissing van het CGVS en waarom hij aldus wél bescherming behoeft.

Het is niet serieus van de RVV om deze argumentatie van verzoeker te gaan weerleggen in twee beknopte, nietszeggende paragrafen, zonder dat de argumentatie concreet wordt tegemoetgekomen!

Ondermeer wees verzoeker ook op het feit dat door hem belangrijke officiële documenten werden voorgelegd ter ondersteuning van zijn asielrelaas, namelijk twee attesten van de verzoeningscommissie en een oproepingsbrief van de politie, die echter op geen enkele manier onderzocht zijn geweest door het CGVS. Ook de RVV spreekt zich hierover aldus op geen enkele manier uit.

Verzoeker wenst hieromtrent te verwijzen naar een recent arrest van het EHRM, waarin België werd veroordeeld omwille van een schending van

artikelen 3 (verbod op foltering) en 13 (recht op een effectief beroep) van het EVRM, tengevolge van een gelijkaardige houding van de asielinstanties (arrest EHRM dd. 02.10.2010 Singh e.a. tegen België):

"100. La Cour note que ni la CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations. Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.

101. Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature à lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours. La Cour note que ces documents n'étaient pas insignifiants puisqu'il s'agissait de courriels, envoyés par l'intermédiaire du CBAR, partenaire du HCR en Belgique, et postérieurement à la décision du CGRA, par un fonctionnaire du HCR à New Delhi. A ces courriels étaient jointes des attestations du HCR que les requérants avaient été enregistrés comme réfugiés sous mandat du HCR et qui confirmaient les dates déclarées par les requérants pour étayer leur parcours lors de leurs interrogatoires par les services de l'OE. Le CCE n'a accordé aucun poids à ces documents au motif qu'ils étaient faciles à falsifier et que les requérants restaient en défaut de fournir les originaux.

...
103. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au coeur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

---> Het is dan ook duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beslissing niet (voldoende) gemotiveerd heeft, waardoor de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vaststaat.

Tegelijk miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het risico op vervolging dat in hoofde van verzoeker wel degelijk bestaat, zodat ook de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vaststaat.

De verwerende partij stelt dat de Raad impliciet doch zeker aangeeft dat hij rekening heeft gehouden met de argumenten van verzoeker maar van oordeel is dat verzoekers argumentatie geen ander licht werpt op de beslissing van het CGVS.

Nochtans heeft de Raad geenszins op een duidelijke manier gemotiveerd waarom verzoekers argumentatie geen ander licht werpt op de beslissing van het CGVS, hetgeen zij wel degelijk had moeten doen!

Verder stelt de verwerende partij dat verzoeker zich zou beperken tot een selectieve lezing en interpretatie van het door het EHRM gevelde arrest Singh, doch geeft nergens aan waarom dit zo zou zijn. Overigens werd ook in de zaak Singh door de Belgische instanties geoordeeld dat de neergelegde stukken niet

dienden onderzocht te worden nu de verklaringen van de asielzoekers niet geloofwaardig waren, zodat dit arrest wel degelijk op analoge wijze kan toegepast worden op de zaak van verzoeker.

Ook het feit dat er in Albanië vaak valse documenten worden uitgegeven vermag daar niets aan te veranderen, nu dit nog niet betekent dat alle documenten uit Albanië automatisch vals zijn. Er anders over oordelen zou immers betekenen dat geen enkele Albanese staatsburger nog een document zou kunnen voorleggen ter staving van zijn asielrelaas.”.

Beoordeling

5.1.1. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Om daaraan te voldoen moet de kritiek van een verzoeker worden beantwoord en moet uit dat antwoord duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving blijken voor de beslissing die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt.

Te dezen heeft de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laten gelden dat zijn kennis over zijn eigen bloedwraak beperkt is omdat hij al op 2 september 2009 uit Albanië is gevlucht en hij nadien afhankelijk was van de informatie die zijn ouders hem telefonisch doorgaven, dat hij geen bescherming van de politie tegen bloedwraak heeft ingeroepen omdat de politie-officier en de procureur aldaar banden met de familie van Kastriot hadden, dat politie en justitie onprofessioneel werken, dat de bescherming tegen bloedwraak inefficiënt is als de andere familie niet akkoord gaat met verzoening, dat de verzoeker in Albanië nog nooit over de nationale ombudsman had gehoord, dat hij een aantal mogelijkheden om bloedwraak in Albanië op te lossen niet kende omdat de door de commissaris-generaal aangehaalde organisaties geen kantoor in zijn streek hebben, dat de verzoeker slechts de hoogstnodige verplaatsingen heeft gedaan waar de commissaris-generaal stelt dat hij er een brede bewegingsvrijheid op nahield en dat hij geen doorleefd relaas kon geven omdat hij in de betreffende periode niets anders deed dan eten, drinken en slapen. De verzoeker heeft betreffende de door hem voorgelegde twee attesten van de verzoeningscommissie aangevoerd dat er geen enkel bewijs is van de valsheid ervan, hij heeft betreffende de oproepingsbrief van de politie herhaald dat deze aantoonde dat hij door de politie wordt gevisieerd en hij heeft gesteld dat de medische attesten zijn verhaal toch ondersteunen.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus met de aanvankelijk bestreden beslissing werden geweigerd

omdat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen. Hierna wordt overwogen dat de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, dat de verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven, dat de verzoeker slechts zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt, minimaliseert, ontkent en vergoelijkt en dat hij een selectieve lezing van de informatie in het administratief dossier geeft zonder deze concreet op zijn situatie te betrekken. Het asielrelaas wordt als ongeloofwaardig beschouwd. Waar de verzoeker ter terechtzitting stelde dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op zijn verzoekschrift moet antwoorden, wordt overwogen dat de bovenstaande vaststellingen volstaan om de middelen niet verder te onderzoeken omdat dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat de verzoeker bijgevolg geen redenen voor vrees op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Albanië aantoonde.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden dus met het bestreden arrest geweigerd omwille van de in de aanvankelijk bestreden beslissing opgenomen redenen die door de verzoeker niet afdoende worden weerlegd of verklaard. Deze motivering geeft duidelijk en ondubbelzinnig aan dat – en waarom – de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing aansluit. Het is daarom van geen belang dat de motivering in het bestreden arrest aanzienlijk korter is dan het middel van de verzoeker: op zichzelf vormt dit geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.1.2. Volgens de verzoeker spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet uit over “twee attesten van de verzoeningscommissie en een oproepingsbrief van de politie, die echter op geen enkele manier onderzocht zijn geweest door het CGVS”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gesteld dat de oproepingsbrief van de politie zegt dat de verzoeker enkel gehoord moet worden in een zelfmoordzaak van Kastriot. Over de twee attesten van de verzoeningscommissie wordt gesteld dat zij enkel als bewijs kunnen worden aanvaard indien zij ter ondersteuning van plausibele en geloofwaardige verklaringen dienen, hetgeen hier niet het geval is. Daarbij

heeft het commissariaat-generaal weet van het feit dat documenten in Albanië frauduleus te verkrijgen zijn. (met verwijzing naar het administratief dossier) In het verzoekschrift tot beroep beperkt de verzoeker zich tot de stelling dat de commissaris-generaal geen onderzoek naar de kwestieuze documenten heeft gevoerd en herhaalt hij zijn standpunt. De kritiek van de verzoeker is dus beantwoord door de verwijzing in het bestreden arrest naar de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing en het feit dat de verzoeker ze niet met concrete elementen weerlegt doch zijn eigen verklaringen herhaalt en vergoelijkt. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.1.3. De verzoeker laat in het algemeen en buiten de hierboven behandelde kritiek nog gelden dat in het bestreden arrest niet alle in het verzoekschrift tot beroep aangevoerde argumenten zijn beantwoord. Buiten de kritiek op de beoordeling van zijn documenten, geeft hij in het cassatiemiddel echter niet aan welke argumentatie niet of onvoldoende zou zijn beantwoord, zodat hij met die algemene kritiek geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aantoonst. De Raad van State moet als administratieve cassatierechter niet zelf in de plaats van de verzoeker het middel verder ontwikkelen. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

5.2. Waar de verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt door het risico op vervolging in hoofde van de verzoeker te miskennen, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de grond van de zaak, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is. De verzoeker zet alleszins niet concreet uiteen in welk opzicht bepaalde motieven die twee bepalingen zouden miskennen.

De verzoeker verwijst niet dienstig naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 inzake Singh e.a. tegen België. Daarin ging het over de beoordeling van nieuwe documenten die een verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had ingediend om de twijfels van het commissariaat-generaal over de nationaliteit van die verzoeker te weerleggen, en dit in het licht van bepaalde concrete omstandigheden. Dit betreft echter de feitelijke beoordeling van de zaak, waarmee de Raad van State zich als administratieve cassatierechter niet mag inlaten.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien september tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen